

Reka Kerulén, vem, tudi ti še srečaš
fantovske smehljaje, ljubke njih poglede.
Veter bo raznesel čez goré, kako sta
tvoja veličina in tvoj čar vsestranska.

Pobič na konjiču skače, skače dalje,
zdaj zdaj ga bo s konjem vred zakrila dalja.
Do njegove drage ni od tam več daleč.
Naj jo že objame, ko tako jo ljubi.

Dalantajn Tarva

NAGLO BLIŽA Naglo bliža se nevihta.
SE NEVIHTA Pobelega dalj je stepna.
Tam na cesti po dolini
pa vihra na konju jezdec.
Glej ga — uren je kot ptica!
Reci — kam tako ga žene?

Že pred njim je breg, kjer jurte
razgubljene so po jasad
in otroci kratkosrajčni,
ki mašijo jurtam rebra.
Glej — kako predrzno jezdi!
Reci — kaj naj to pomeni?

Prej ko se nebo je udrlo,
je prijezdil jezdec k jurti.
In naproti gre dekle mu,
ki je dolgo nanj čakalo.
Torej sèm vihral je, srečnež!
Le usuj se zdaj, nevihta!

NAJ BO NEBO Kje obelisk je,
ZMERAJ JASNO ki vanj bi izdolbel nekdo
to številko krvavo?
(Iz pesnitve o Piskarevskem pokopališču v Leningradu) Šest sto petdeset tisoč
počiva jih tu
pod to zemljo in travo.

